

РЕШЕНИЕ

№ 3225

гр. София, 12.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10489** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84 - чл.85 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) вр. чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Н. А. Н., [дата на раждане] в И., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН], действаща лично, чрез адв. Л. Ф., срещу Решение № 29-ОК/21.09.2021 г. на интервюиращ орган на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет /ДАБ-МС/, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната нейна последваща молба, с рег. № УП 17122 от 02.09.2021 г. по описа на ДАБ-МС до производството за предоставяне на международна закрила.

Наведени са доводи, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че същото противоречи на чл.6а от ЗУБ, т.к. не е направена преценка на най-добрия интерес на непълнолетното дете по правилата на Закона за закрила на детето /ЗЗДт/. Според жалбоподателката в обжалваното решение няма изложени обстоятелствени мотиви за такава преценка, поради факта, че е подходено формално като не са уведомени органите за закрила на детето, което е съществено процесуално нарушение. В мотивите на решението не е обсъдено психологическото състояние на детето и доколко страхът от завръщането му в И. би е основателен. По горните обстоятелства счита, че обжалваното решение е в противоречие на Директива 2013/33/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 23.06.2013 г., Хартата на основните права на ЕС, Конвенцията на ООН за правата на детето от 1989 г. и Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи. Иска се от съда отмяна на обжалвания административен акт.

В съдебно заседание, жалбоподателката лично и чрез процесуалния си представител адв. Ф., поддържа жалбата. Моли преписката да бъде върната за ново разглеждане, с указания да бъде извършен подробен анализ на ситуацията в страната по произход, както и опасността за жалбоподателката, ако се завърне там.

Жалбоподателката лично, споделя, че искат да убият майка ѝ, а нея да омъжат. Споделя, че се притеснява, тъй като нейното племе може да извърши това.

С. Б. /майка на детето/ на въпрос на съда отговаря, че полицията без шейха на племето не може да направи нищо. Споделя, че искат да останат в България и детето ѝ да завърши образованието си. Споделя, че в И. на тази възраст момичетата не ходят на училище. Твърди, че в И. действат неофициални племенни правила, тъй като там преобладават затворени общества.

Ответникът - интервюиращият орган на ДАБ-МС оспорва жалбата в с.з. чрез процесуалния си представител юрк. П.. Твърди, че нито в един момент не са нарушени правата на детето, както и, че постановеният акт е правилен, тъй като с него били обсъдени всички доказателства, представени към последващата молба.

Представителят на СГП дава заключение за недоказаност на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, от фактическа страна установи следното:

За първи път Н. А. Н. е поискала закрила с молби до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена чрез СДВНЧ – Любимец, Дирекция „Миграция“, с вх. № 105450-1472/12.05.2021 г. и подадена чрез РПЦ – [населено място] към ДАБ, с вх. № 876/19.05.2021 г., заведени в ДАБ под рег. № УП17121/19.05.2021 г.

В хода на производството, по време на проведените интервюта на 03.06.2021 г., в присъствието на социален работник, адвокат от БХК, преводач и нейната майка, чужденката е заявила, че е напуснала легално И. на 15.02.2021 г. от летище Б. с националния си паспорт, заедно с майка си, братята си и втория съпруг на майката, като се отправили към И.. Там останали два месеца и тръгнали към българската граница. На 27.04.2021 г. влезли в Република България през зелената граница нелегално, веднага били качени на кола, половин час след което били задържани от полицията. Нямали издадени визи за държави-членки на ЕС. Като причина за напускане на страната ѝ по произход, посочила осъществения тормоз от страна на баща си и бивш съпруг на майката. Споделила, че той биел майка ѝ, изоставил ги, след което създад ново семейство, но след като разбрал, че майка ѝ има нов партньор, започнал да ѝ звъни и да настоява тя да отиде при него, за да я омъжи за възрастен и заможен мъж. След като майка ѝ се омъжила за втория си съпруг, племената на двете семейства започнали да отправят заплахи за живота на майка ѝ и към семейството, поради което решили да напуснат страната, за да заживеят спокойно. На нея не ѝ било оказвано насилие. Не желала да се връща в И., заради семейните проблеми. Молбата подаде, за да може да живее мирно и спокойно в Република България.

С Решение № УПХ-156/08.06.2021 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците молбата за предоставяне на международна закрила на Н. А. Н. била отхвърлена на осн. чл.70, ал.1, във вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ.

Решението е връчено на 14.06.2021 г., обжалвано е пред Административен съд Хасково, който се е произнесъл с решение №457/19.07.2021 г., постановено по адм. дело № 612/2021г., с което е отхвърлил жалбата на непълнолетната иракската гражданка.

Н. А. Н. е подала последваща молба за международна закрила с вх.№ 17122/02.09.2021г., с която изразила желание да ѝ бъде предоставена международна закрила във връзка с представянето на нови доказателства, касаещи нейната бежанска история, а именно иракски лични карти, два броя писма, както и снимков материал.

С Решение № 29-ОК/2109.21 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната така подадената последваща молба рег. № 17122/02.09.2021 г. по описа на ДАБ-МС до производството за предоставяне на международна закрила.

Административният орган е съобразил, че се касае за молба за закрила, която отговаря на характеристиките по § 1, т.б от ДР на ЗУБ за последваща молба. Посочил е, че Н. А. Н. е изявила желание да бъде разгледана отново молбата ѝ за закрила, като е изброил вида на подадените от нея писмени документи. В мотивите си, е изразил становище, че се касае за новопредставени документи, които не представляват новонастъпили обстоятелства. Посочил е, че изложената от иракската гражданка история била приета за неосноваваща представянето на международна закрила в предходното производство, поради което счел, че същата е преклудирана. Приел за установено от предходното производство, че жалбоподателката не била подложена на преследване и тежки посегателства в И., както и, че не бил налице такъв риск в бъдеще. Позовал се на справка за И., вх. № МД-384/09.08.2021 г. на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ-МС, касаеща политическата обстановка в страната, като посочил, че правителството, включително кабинетът на министър-председателя, разследвало твърденията за злоупотреби, извършени от иракските сили за сигурност, включително министерско разследване на протестите през 2019 г., но рядко наказвали отговорните лица. Цитирал е също, че ефективно съществува безнаказаност за държавни служители и служителите на силите за сигурност, включително иракските сили за сигурност, както и, че въпреки намаляването на броя, организацията „Ислямска държава“ продължавала да извършва сериозни злоупотреби, включително убийства чрез самоубийствени атентати. От така изготвената справка достигнал до извод, че към момента, на територията на страната, не е налице неблагоприятна промяна по отношение на общото положение на сигурността, поради което не можело да се приеме, че пребиваването на жалбоподателката на територията на И. би я поставило в риск от безогледно насилие. При обсъждане на въпроса за висшия интерес на детето, административният орган, позовавайки се на чл.24 от Хартата на основните човешки права на ЕС и на чл.3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, достигнал до извод, че висшият интерес на детето следвало да бъде разгледан с оглед принципа за запазване целостта на семейството, като висшият интерес на детето изисквал тя да бъде със своите родители, да бъдат отчетена културната ѝ идентичност и изградените семейни връзки. Излага твърдения, че молбите за международна закрила на останалите членове на семейството на детето също били отхвърлени.

Препис от Решение № 29-ОК/2109.21 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС е връчено лично на адв. Ф. на 18.10.2021г.

Пред настоящата инстанция, във връзка с указания на съда, е изготвен и представен социален доклад № ДП/Д-Х-Х/36-004/09.02.2022 г., в който е отразено в т. VI, озаглавена „Семейна динамика“, че бащата на непълнолетната упражнявал домашно насилие и налагал физически тормоз над семейството. Бракът между майката и бащата на детето бил разтрогнат. Майката споделила, че след като разбрал за новия ѝ

партньор, бащата на Н. започнал да й звъни по телефона и да отправя заплахи към нея и децата. Заради семейните проблеми, взели решение да напуснат страната. Основни грижи за децата полага тяхната майка. Н. създава близки приятелства с българчета. Ходела редовно и с желание на училище.

В т. VII, озаглавена „Мнение и препоръки“, че майката и децата се страхуват да се завърнат в родината си, защото ще бъдат наказани за това, че са напуснали И. Н. споделила, че се чувства сигурно и спокойно на територията на Република България, с желание посещавала училище и желае да живее в България.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган- Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ, Председател на ДАБ при МС на РБ е предоставил правото да провежда ускорено производство по реда на Глава шеста, раздел Втори от Закона за убежището и бежанците. Наред с това, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че лицето К. Й. изрично е определен от Председател на ДАБ към МС за интервюиращ орган по реда на чл.48, ал.1, т.10 от ЗУБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му чл.76б, ал.1, т.2 от ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Съгласно § 1, т.6 от ДР на ЗУБ “последваща молба” е молбата за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производство за предоставяне на международна закрила в Република България, приключила с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата

С § 27 от Закона за изменение и допълнение на ЗУБ (ДВ, бр.101 от 2015 г.) (ЗИДЗУБ), в сила от 26.12.2015 г. в глава шеста на ЗУБ е създаден нов раздел III “Процедура за предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила”, състоящ се от новите разпоредби на чл.76а – чл.76в ЗУБ. С тях съгласно § 36 от ЗИДЗУБ (ДВ, бр.101 от 2015 г.) са транспонирани приложимите за последващи молби изисквания на чл.40 – 42 от Директива 2013/32/ЕС. Предназначението на тази специална процедура съгласно чл.76а ЗУБ е преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последващата молба за международна закрила да се прецени нейната допустимост съгласно чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ. Последната разпоредба изисква производство за предоставяне на международна закрила да не се образува, а образуваното да се прекрати, ако чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или държавата му на произход. Тази преценка е възложена с чл.76б, ал.1 ЗУБ на интервюиращ орган на ДАБ-МС, който в срок от 14 дни от подаване на последващата молба единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да провежда лично интервю, взема решение с което я допуска (т.1) или не я

допуска (т.2) до производство за предоставяне на международна закрила. Ако в 14-дневния срок по чл.76б, ал.1 ЗУБ не бъде взето такова решение, по чл.75, ал.3 ЗУБ последващата молба се счита допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Съгласно чл.76в, ал.1 ЗУБ при провеждане на тази процедура за предварително разглеждане на последваща молба по раздел III от глава шеста ЗУБ чужденците се ползват от правото по чл.23, ал.1 ЗУБ на съдействие и помощ от страна на ВКБООН и на други правителствени или неправителствени организации, правото по чл.29, ал.1, т.8 ЗУБ на преводач и тълковник, по чл.29а ЗУБ на достъп до събраната информация, въз основа на която ще се вземе решението, и по чл.58, ал.7 ЗУБ за подаването на молба за международна закрила от чужденец с временна закрила. С чл.76в, ал.2 и ал.3 ЗУБ са посочени правата, които не се признават в процедурата за предварително разглеждане на последваща молба.

Цитираната национална уредба е синхронизирана с европейската. По силата на чл.33, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС от държавите-членки не се изисква да разглеждат дали кандидатът за международна закрила отговаря на условията за признаването ѝ, като молбата се счита за недопустима съгласно същия член. С чл.33, ал.2, б."а" – б."д" от Директива 2013/32/ЕС държавите-членки са ограничени да приемат, че една подадена молба за международна закрила е недопустима само в изчерпателно посочените в нея случаи. Такава е хипотезата по чл.33, ал.2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС, който изрично определя като недопустима подадена последваща молба, когато не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определяне на гражданите на трети държави или лица без гражданство, на които е предоставена международна закрила за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (ОВ, L 337 от 20.12.2011 г.).

Съгласно чл.40, ал.2 от Директива 2013/32/ЕС за вземане на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, ал.2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС, първоначално последваща такава молба е предмет на предварително разглеждане, за да се определи дали по нея са се появили или са били представени от кандидата нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали този кандидат отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по Директива 2011/95/ЕС. Ако от предварителното разглеждане по чл.40, ал.2 от Директива 2013/32/ЕС бъде заключено, че са установени или представени от кандидата нови елементи или факти или те увеличават в значителна степен вероятността този кандидат да бъде признат за лице, на което е предоставена международна закрила по Директива 2011/95/ЕС, разглеждането ѝ продължава по общия ред съгласно чл.40, ал.3, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС. Държавите-членки са овластени с чл.40, ал.3, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС да предвидят и други причини за това последваща молба да бъде допълнително разгледана.

С чл.42, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС държавите-членки са задължени да гарантират, че кандидатите с молба - обект на предварително разглеждане съгласно чл.40 от Директива 2013/32/ЕС се ползват от гаранциите по чл.12, ал.1 от Директива 2013/32/ЕС. С чл.42, ал.2, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС на държавите – членки е предоставена възможност да уредят в националното си законодателство правила за

предварителното разглеждане. С чл.42, ал.2, изр.1 *in fine* от Директива 2013/32/ЕС илюстративно е допуснато тези правила, *inter alia*: а) да задължат съответния кандидат да посочи фактите и доказателствата, които оправдават процедурата; б) да позволят предварително разглеждане единствено въз основа на писмените сведения без лично интервю изключая случаите по чл.40, ал.6 от Директива 2013/32/ЕС. Разпоредбата на чл.42, ал.2, изр.3 от Директива 2013/32/ЕС забранява тези правила да правят невъзможен достъпа на кандидата до нова процедура или да водят до ефективна отмяна или сериозни пречки за достъп. Накрая, чл.42, ал.3 от Директива 2013/32/ЕС изисква от държавите-членки кандидатът да бъде информиран за изхода на предварителното разглеждане и ако разглеждането на молбата му няма да продължи да бъде запознат с мотивите за това, както и за възможностите му да подаде жалба или да поиска преразглеждане на това решение.

Безспорно е, че подадената от Н. А. Н. молба за международна закрила в Република България е последваща молба по § 1, т.6 от ДР на ЗУБ вр. чл.2, б. "р" от Директива 2013/32/ЕС. Това е така, тъй като е депозирана след като производството по ЗУБ по първата по ред тяхна молба вх. с вх. № 105450-1472/12.05.2021 г. и подадена чрез РПЦ – [населено място] към ДАБ, с вх. № 876/19.05.2021 г., заведени в ДАБ под рег. № УП17121/19.05.2021 г., приключило с постановяване на решение за отказ за предоставяне на международна закрила.

С чл.76б, ал.1 ЗУБ на всеки отделен интервюиращ орган на ДАБ-МС по чл.48, т.10 ЗУБ е възложена компетентността на решаващ орган по чл.2, б. "б" от Директива 2013/32/ЕС да извърши по чл.76а ЗУБ и чл.33, ал.2 от Директива 2013/32/ЕС предварителното разглеждане на допустимостта на подадените до властите на Република България последващи молби по § 1, т.6 от ДР на ЗУБ вр. чл.2, б. "р" от Директива 2013/32/ЕС, след което да реши дали да се допуснат или не до производството за предоставяне на международна закрила за разглеждане по същество.

За да направи преценка на най-добрия интерес на детето в контекста на изложената бежанска история, интервюиращият орган е следвало да изиска социален доклад, както и справка за страната на произход на детето, включваща положението на основните човешки права там.

Понятието "Най-добрият интерес на детето" е дефинирано в § 1, т.5 от ДР на ЗЗД и включва- преценка на желанията и чувствата на детето, физическите, психическите и емоционалните потребности на детето, възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето, опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена, способността на родителите да се грижат за детето, последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата, други обстоятелства, имащи отношение към детето. Разпоредбата следва да се тълкува и във връзка с прилагане принципа за "висшия интерес на детето", установен в Конвенцията на ООН за правата на детето. Този принцип е от основополагащо значение и именно поради тази причина непълнолетните деца са уязвима група лица по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на ЗУБ. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 6а ЗУБ, съгласно която при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, като преценката за най-добрия интерес на детето се извършва в съответствие с разпоредбите на ЗЗДт. В

административния акт липсват мотиви и обсъждане на самото дете, на отделните характеристики включени в съдържанието на понятието „най-добър интерес“. В мотивите са изложени формално съждения, относно целостта на семейството, от което личи липса на детайлен анализ на конкретната ситуация. От проведените с жалбоподателката и нейната майка интервюта е видно, че тяхната семейна конфигурация включва майката, втория баща и децата. За биологичния баща на Н. е налична споделена от семейството информация, че същият не живее с майката и децата, след развод, упражнявал е насилие върху тях и те се страхуват от него. Такива данни се съдържат и в представения по делото социален доклад, № ДП/Д-Х-Х/36-004/09.02.2022 г., който не е съобразен в мотивите на решението, тъй като към онзи момент такъв не бил изискан от интервюиращия орган.

В хода на разглеждане на последващата молба за получаване на закрила, се установява, че на основание чл. 15, ал. 5 от Закона за закрила на детето, до Дирекция „Социално подпомагане“ не е изпратено искане за представяне на социален доклад за непълнолетното дете. Становище е постъпило едва след изрични указания на настоящия съдебен състав.

Систематичното място на разпоредбата на чл.6а от ЗУБ в „Общите положения“ на закона е указание за приложението ѝ към всички уредени в него производства. Според нея при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, а тази преценка се извършва в съответствие с разпоредбите на Закона за закрила на детето. Според съображения 33 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС висшите интереси на детето следва да имат първостепенно значение за държавите-членки при прилагането ѝ, в съответствие с Хартата на основните права на Европейския съюз („Хартата“) и Конвенцията на Организацията на обединените нации за правата на детето от 1989 г. При оценка на най-висшия интерес на детето държавите-членки следва по-специално да вземат надлежно под внимание благополучието и социалното развитие на непълнолетното лице, в т.ч. неговия произход. Съгласно чл.25, параграф 6 от Директива 2013/32/ЕС висшите интереси на детето следва да имат първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението ѝ.

В конкретния случай, предвид споделената от детето бежанска история, потвърдена от майката и отразена в изготвения социален доклад № ДП/Д-Х-Х/36-004/09.02.2022 г., за да се определи висшият интерес на детето, следва да се съобрази чл.19 от Конвенцията на ООН за правата на детето, а именно:“ ал. 1. Държавите - страни по Конвенцията, предприемат всички необходими законодателни, административни, социални и образователни мерки за закрила на детето от всички форми на физическо или умствено насилие, посегателство или злоупотреба, липса на грижи или небрежно отношение, малтретиране или експлоатация, включително сексуални престъпления, докато то е под грижите на родителите си или на единия от тях, на законния си настойник или на всяко друго лице, на което то е поверено; чл. 2. Такива защитни мерки включват според случая ефективни процедури за създаване на социални програми за осигуряване необходимата подкрепа на детето и на лицата, които се грижат за него, както и на всички други форми за предотвратяване и разкриване, докладване, отнасяне за разглеждане,

разследване, разглеждане и проследяване на случаите на малтретиране на деца, описани по-горе, и според случая за намеса на съдебните органи“, като се изследва дали детето е било жертва на някоя от формите на домашно насилие, която е една измежду всички форми на насилие, съгласно чл.19, ал.1 от Конвенцията на ООН за правата на детето, и по-конкретно дали е било жертва на психическо или емоционално насилие от страна на баща си и роднините в страната му по произход, съгласно легалното определение за домашно насилие, посочено в чл.2 от Закона за защита от домашно насилие. Предвид всичко гореизложено и с оглед, че не е извършено необходимото цялостно, всестранно и пълно изследване на бежанската история на жалбоподателката Н. А. Н. и не е преценяван най-висшия интерес на детето, съдът намира, че следва да отмени Решение № 29-ОК/2109.21 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС като незаконосъобразно.

С оглед на това, че не е овластен да реши въпроса по същество, съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК вр. чл. 91 от ЗУБ, делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила и произнасяне по всички основания на търсената международна закрила, след актуализирана оценка на общата ситуация в държавата на произход на детето, включваща положението с основните човешки права, при отдаването на първостепенно значение на висшите интереси на детето, съгласно чл. 6а от ЗУБ вр. §1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето, като се съобрази и представеният по делото социален доклад. Предвид изложеното в съдебно заседание от майката на жалбоподателката, следва да се събере и провери конкретно информация за страната на произход по отношение на твърдяното третиране при племената в област „Н.“ на младите момичета да не учат след 14г., а отрано да бъдат омъжвани, да стоят къщи и да работят и какво е отношението на държавните власти към тези обичаи.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 29-ОК/21.09.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ-МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната последваща молба на Н. А. Н., с рег. № УП 17122 от 02.09.2021 г. по описа на ДАБ-МС до производството за предоставяне на международна закрила.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния орган на ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по последваща молба, с вх.№ 17122/02.09.2021г по описа на ДАБ - МС при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с мотивите на решението.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 ЗУБ.

СЪДИЯ: